

Den dovne spinderske

Fra Grimms Eventyr

Der var engang en mand og en kone, der boede i en landsby. Konen var så doven, at hun ikke gad bestille noget, og når manden gav hende noget at spinde af, gjorde hun det ikke, og gjorde hun det endelig en gang, haspede hun ikke tråden af, men lod det alt sammen blive siddende på tenen. Når manden skændte på hende, ville hun altid have det sidste ord, og sagde: »Hvordan skulle jeg bære mig ad, når jeg ingen haspe har. Gå først ud i skoven og hent mig en.« - »Er det det, der er i vejen,« sagde manden, »nu skal jeg nok hente noget træ til dig.« Konen blev nu bange for, at han skulle lave en haspe til hende, så hun blev nødt til at tage tråden af tenen og begyndte at spinde. Hun tænkte sig lidt om, og pludselig fik hun en god ide og løb bagefter manden ud i skoven. Da han var klatret op i et træ, stillede hun sig nedenunder og råbte:

*»Den, der hugger haspetræ i skoven, dør,
og den der hasper, falder i djævelens klør.«*

Manden lyttede, lagde øksen fra sig og kunne ikke forstå, hvad det skulle betyde. »Det har vel bare været indbildning,« tænkte han så. »Der er såmænd ikke noget at være bange for.« Han tog igen øksen og ville til at hugge, men da hørte han igen:

*»Den, der hugger haspetræ i skoven, dør,
og den, der hasper, falder i djævelens klør.«*

Han blev helt uhyggelig til mode og sad i nogen tid ganske stille. Men da han ikke kunne opdage noget, tog han mod til sig igen og ville hugge til, men da lød stemmen for tredje gang, og denne gang meget højt og tydeligt:

*»Den, der hugger haspetræ i skoven, dør,
og den, der hasper, falder i djævelens klør.«*

Nu tabte han helt modet og klatrede i en fart ned af træet og gik hjem. Konen løb, alt hvad hun kunne, ad en sidevej og kom også før han. »Nå, har du så fundet noget godt træ,« sagde hun, da han kom hjem. »Nej, det kan nok ikke blive til noget med den haspe,« sagde han, og fortalte hende, hvad der var hændt ham i skoven. Fra nu af forlangte han ikke mere, at hun skulle spinde.

Men nogen tid efter begyndte han at ærgre sig over, så uordentligt hans hus var. »Det er dog en skam, at det garn skal blive siddende på tenen,« sagde han til sin kone. »Nu skal du høre,« svarede hun, »stil dig op på loftet, så står jeg nedenfor, og så kaster vi tenen frem og tilbage, så får vi dog et fed ud af det.« - »Ja, det er godt,« sagde manden. Da de var færdige, sagde han: »Nu er garnet jo haspet, men det må også koges.« Konen blev helt urolig, men sagde: »Ja jeg skal nok gøre det i morgen tidlig.« Men hun tænkte bare på, hvordan hun skulle spille ham et nyt puds, og næste morgen stod hun op, gjorde ild på og satte kedlen over, men i stedet for garnet lagde hun en klump blå deri, og lod det stå og koge. Derpå gik hun hen til manden og sagde: »Jeg er nødt til at gå ud, så du må stå op og se lidt efter garnet, der koger. Men luk nu øjnene ordentlig op, for hvis hanen galder, og du ikke passer på garnet, bliver det til blå.« Manden stod hurtigt op og gik ud i køkkenet, men da han så ned i gryden, fandt han til sin forfærdelse ikke andet en en klump blå. Så tav den stakkels mand så stille som en mus, og troede, at det var hans skyld, det var gået galt. Fra nu af talte han aldrig mere til sin kone om at spinde. Men I må da allesammen indrømme, at hun var en slem en.